

Sygn. akt II CO 240/20

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa P. M.
przeciwko R. M.
o rozwód, sygn. akt X RC (...)
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 listopada 2020 r.,
na skutek przedstawienia przez Sąd Okręgowy w S.
wniosku o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

**odmawia oznaczenia Sądu, przed który należy wytoczyć
powództwo.**

UZASADNIENIE

Pozwem z 24 lipca 2019 r. (data wpływu 1 sierpnia 2019 r.) Powód P. M. wytoczył powództwo o rozwód przeciwko R. M. , podając adres zamieszkania w Danii oraz wskazując, iż aktualnie oboje zamieszkują w Polsce (każde u swoich rodziców).

Postanowieniem z 5 października 2020 r. Sąd Okręgowy w S. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy, albowiem wspólnym miejscem zamieszkania stron od początku małżeństwa była Dania, gdzie oboje małżonkowie nadal zamieszkują. W związku z tym nie można ustalić na podstawie art. 41 k.p.c. sądu właściwego miejscowo do rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 45 k.p.c. Sąd Najwyższy oznacza sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli na podstawie okoliczności sprawy nie można ustalić właściwości miejscowej.

W sprawie głównej (o rozwód) właściwość miejscową (wyłącznie) należy ustalić zgodnie z art. 41 k.p.c. Stanowi on, iż powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed sądem, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie wspólne miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w tym okręgu ma jeszcze miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma - sąd miejsca zamieszkania powoda.

Sąd Najwyższy stwierdza brak podstaw do oznaczenia na podstawie art. 45 k.p.c. sądu, przed który należy wytoczyć powództwo. Sąd Okręgowy nie dokonał w niniejszej sprawie odpowiednich ustaleń co do miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu stron. Oznaczenie przez Sąd Najwyższy w trybie art. 45 k.p.c. sądu właściwego do rozpoznania sprawy będzie uzasadnione dopiero w razie jednoznacznego stwierdzenia na podstawie zebranego materiału dowodowego, że żadna ze stron nie ma miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 25 k.c.) i nie jest możliwe ustalenie właściwości miejscowej sądu na podstawie art. 41 k.p.c.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw